FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (fjärde avdelningen)
den 8 mars 1995 *

I mål T-493/93,

Hansa-Fisch GmbH, ett bolag stiftat i enlighet med tysk rätt, etablerat i Schenefeld (Tyskland), företrätt inledningsvis av Heinrich-Werner Goltz och därefter av Rafael Barber-Llorente, advokater i Hamburg,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Thomas van Rijn och Ulrich Wölker, båda vid rättstjänsten, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg hos Georgios Kremlis, vid rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklarande av kommissionens beslut att inte vidarebefordra den ansökan om fiskelicens som sökanden ingett, i enlighet med bilaga I i avtalet om förbindelserna mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och

* Rättegångsspråk: tyska.

Konungariket Marocko på havsfiskeområdet, sådant det godkänts genom rådets förordningar (EEG) nr 2054/88 och 3954/92 av den 23 juni 1988 och av den 19 december 1992 (EGT nr L 181, s. 1 respektive EGT nr L 407, s. 1),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (fjärde avdelningen)

sammansatt av K. Lenaerts, tillförordnad avdelningsordförande, samt R. Schintgen och R. García-Valdecasas, domare,

justitiesekreterare: H. Jung,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 30 november 1994,

följande

Dom

Juridisk bakgrund

1 I akten om anslutningsvillkoren för Konungariket Spanien och Portugisiska Republiken, vilken bifogats det fördrag som gäller Konungariket Spaniens och Portugisiska Republikens anslutning till Europeiska ekonomiska gemenskapen, undertecknat

den 12 juni 1985 (EGT nr L 302, s. 9, nedan kallad "anslutningsakten") föreskrivs i artiklarna 167 respektive 354, vilka är likalydande:

1. Från och med anslutningen skall gemenskapen förvalta de fiskeriavtal som Spanien [Portugal] slutit med tredje land.

2. De rättigheter och skyldigheter som de avtal som avses i punkt 1 medför för Spanien [Portugal] skall inte påverkas under den tid som bestämmelserna i de avtalen interimistiskt upprätthålls.

3. Så snart som möjligt, och i varje fall innan de avtal som avses i punkt 1 löper ut, skall rådet i vart och ett av fallen med kvalificerad majoritet och på förslag av kommissionen fatta lämpliga beslut för att den fiskeverksamhet som omfattas av de avtalen skall kunna fortsättas, och rådet skall även ha möjlighet att förlänga vissa avtal med högst ett år.

2 Genom förordning (EEG) nr 2054/88 av den 23 juni 1988 [vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå] (EGT nr L 181, s. 1, nedan kallad "avtalet mellan EEG och Marocko") godkände rådet att ett avtal om havsfiske mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Konungariket Marocko ingicks och fastställde tillämpningsbestämmelser för detta.

3 Genom förordning (EEG) nr 3954/92 av den 19 december 1992 (EGT nr L 407, s. 1) godkände rådet att ett nytt avtal med samma syfte ingicks. I detta avtal föreskrivs i artikel 8.1 första meningen:

"Utövandet av fiskeverksamhet av gemenskapens fartyg inom Marockos fiskezon är beroende av en licens utfärdad av de marockanska myndigheterna, efter ansökan av gemenskapens behöriga myndigheter ..."

I punkt A.1 i dess bilaga I stadgas:

" Gemenskapens behöriga myndigheter, med Europeiska gemenskapernas kommissions delegation i Marocko som mellanhand, underställer kvartalsvis Marockos behöriga myndigheter listorna över de fartyg som ansöker om att få utöva fiskeverksamhet inom de gränser som fastställts för varje fiskekategori i de tekniska formulär som bilagts protokollet ... "

4 De företag som ansöker skall vända sig till myndigheterna i sin medlemsstat (i Tyskland Bundesamt für Ernährung und Forstwirtschaft, nedan kallad "Bundesamt"), vilka försäkrar sig om att de tekniska villkoren är uppfyllda och därefter vidarebefordrar ansökningarna till kommissionen.

Fakta då talan inleddes

5 Sökanden är ett bolag som bildats i enlighet med tysk rätt och vars verksamhet i synnerhet består i drift av fiskefartyg. Det är ägare till fartyget "De Hoop" med vilket det inom ramen för avtalet mellan EEG och Marocko önskar utöva fiske

med långrev inom Marockos fiskezon. Av denna anledning har det, genom förmedling av Bundesamt, gjort olika ansökningar om licens till kommissionen.

6 På grund av att det tillåtna tonnaget överskridits vägrade kommissionen med stöd av bilaga I att till de marockanska myndigheterna vidarebefordra de ansökningar som ingetts av sökanden för att erhålla de erforderliga licenserna för första, andra och tredje kvartalet 1992. Däremot godkändes ansökan för första kvartalet 1993, med ett lätt överskridande av tonnaget, efter hårda förhandlingar mellan kommissionen och de marockanska myndigheterna, vilket ledde till att sökanden ändrade fartyget "De Hoops" utrustning för att uppfylla kraven för fiske med långrev vid Marockos kuster.

7 Genom en skrivelse av den 28 december 1992 och av den 1 februari 1993 ingav sökanden till Bundesamt en ansökan för andra kvartalet 1993, vilken vidarebefordrades till kommissionen.

8 Kommissionen förhandlade även om sökandens ansökan för detta kvartal med de marockanska myndigheterna. De senare angav först preliminärt att fartyget i fråga kunde innefattas, även om detta på nytt innebar ett lätt överskridande av tonnaget. Därefter insisterade de på att tonnaget skulle respekteras strikt. Det är av denna anledning kommissionen har beslutat att inte låta "De Hoop" stå med på den lista över licenssökningar som ingetts till de marockanska myndigheterna för andra kvartalet 1993. Detta beslut meddelades Fiedler vid Bundesamt per telefon den 7 maj 1993. Beslutet och skälen därför kom till sökandens kännedom genom telefax den 12 maj 1993.

9 Det var under dessa omständigheter som sökanden genom ansökan som ingetts till förstainstansrättens kansli den 13 juli 1993 inledde denna talan. Efter referentens rapport beslutade förstainstansrätten (fjärde avdelningen) att inleda det muntliga förfarandet utan att vidta förberedande åtgärder. Likväl uppmanade förstainstansrätten parterna att skriftligen besvara ett antal frågor.

10 Genom förstainstansrättens beslut av den 7 juli 1994, efter att parterna utvecklat sin talan, återgick målet till fjärde avdelningen bestående av tre domare.

11 Genom en skrivelse av den 18 juli 1994 ställde förstainstansrätten, i enlighet med artikel 21 andra stycket i protokollet om stadgan för domstolen (EG), två frågor till rådet beträffande tolkningen av artiklarna 167.3 och 354.3 i anslutningsakten.

12 Rådet svarade på dessa frågor genom en skrivelse av den 30 september 1994.

13 Den muntliga förhandlingen ägde rum den 30 november 1994. Parterna utvecklade sin talan och svarade på förstainstansrättens frågor.

Parternas yrkanden

14 Sökanden har i sin ansökan yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara kommissionens beslut att inte ta med ansökan om fiskelicens beträffande fartyget HF 571 "De Hoop" på den lista över ansökningar om licens för kategorin fiske "med långrev" som skulle sändas till de marockanska myndigheterna inom ramen för avtalet mellan EEG och Marocko.

På replikstadiet har sökanden dessutom yrkat att förstainstansrätten skall

— förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Kommissionen yrkar att förstainstansrätten skall

— ogilla talan,

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Parternas grunder och argument

15 Sökanden har i huvudsak åberopat två grunder till stöd för sin talan. Den första avser ett brott mot artikel 7 i EEG-fördraget bestående i att kommissionen, med åberopande av principen om relativ stabilitet, gynnade de spanska och portugisiska fiskarna till nackdel för fiskare från andra av gemenskapens medlemsstater. Den andra grunden avser ett brott mot principen om skydd för berättigade förväntningar i det att svaranden skulle ha försäkrat sökanden att denne fanns med på den lista som underställts de marockanska myndigheterna.

Den första grunden: Brott mot artikel 7 i fördraget

Parternas argument

16 Sökanden har hävdat att kommissionens beslut att inte underställa dess ansökan de behöriga marockanska myndigheterna utgör ett brott mot artikel 7 i

EEG-fördraget eftersom det är en följd av en diskriminerande praxis av kommissionen, vilken, enligt dess egen utsago, gynnar spanska och portugisiska fiskares ansökningar till nackdel för ansökningar från fiskare från andra medlemsstater.

17 Sökanden har påpekat att denna diskriminering inte har någon grund vare sig i avtalet mellan EEG och Marocko eller i ett mellanstatligt avtal beträffande fördelningen av de fiskekvoter som gemenskapen förvärvat genom detta avtal eller i principen om relativ stabilitet. Därav drar denne på replikstadiet slutsatsen att det angripna beslutet saknar laglig grund.

18 I detta avseende har sökanden för det första visat på att fiskeavtalet mellan EEG och Marocko inte alls föreskriver en företrädesrätt för fiskare från medlemsstater, vilka av tradition har fiskat i de marockanska vattnen, utan förskriver att fiskerättigheterna förvärvats av gemenskapen mot en ekonomisk kompensation om 360 miljoner ecu, vilken erlagts av gemenskapen och inte av vissa medlemsstater. Dessa rättigheter bör alltså gagna fiskare från hela gemenskapen.

19 Sökanden har för det andra hävdat att de fiskemöjligheter som gemenskapen förvärvat genom avtalet med Marocko inte har fördelats genom något "mellanstatligt avtal" och, på replikstadiet, att inte heller rådet har fördelat dessa möjligheter vilket föreskrivs såväl i artikel 11 i rådets förordning (EEG) nr 170/83 av den 25 januari 1983 om ett gemenskapssystem för att bevara och förvalta fiskeresurser (EGT nr L 24, s. 1, nedan kallad "förordning nr 170/83") som i artikel 8.4 ii i rådets förordning (EEG) nr 3760/92 av den 20 december 1992 om ett gemenskapssystem för fiske och vattenbruk (EGT nr L 389, s. 1, nedan kallad "förordning nr 3769/92"). Sökanden anser att det inte ankom på kommissionen att träda i rådets ställe för att fastställa och tillämpa de berörda diskriminerande fördelningsvillkoren för fiskemöjligheter.

20 Sökanden har för det tredje betonat att kommissionen inte kan motivera sin diskriminerande praxis genom att hänvisa till principen om relativ stabilitet som slås fast i förordningarna nr 170/83 och 3760/92. Enligt sökanden skulle denna princip i själva verket inte vara tillämplig på fördelningen av de fiskemöjligheter som följer av de avtal som ingåtts med tredje länder, såsom Marocko, inom dessa senares fiskezoner. På replikstadiet tillägger sökanden att det framgår av domstolens rättspraxis (domar av den 16 juni 1987, Romkes, 46/86, Rec. s. 2671, och av den 13 oktober 1992, Portugal och Spanien mot rådet, C-63/90 och C-67/90, Rec. s. I-5073) att principen enbart är avsedd att bevara den fördelning av fiskerättigheter som tillämpas mellan de gamla medlemsstaterna mot kraven från nya medlemsstater såsom Spanien och Portugal.

21 Slutligen anser sökanden att kommissionen inte heller kan grunda sin diskriminerande politik på artiklarna 167.3 (för Spanien) och 354.3 (för Portugal) i anslutningsakten. I själva verket ålägger dessa bestämmelser endast rådet att fatta "lämpliga beslut för att den fiskeverksamhet ... skall kunna fortsättas" av de avtal som Spanien och Portugal ingick före sin anslutning men föreskriver inte vem som skall gynnas av att denna fiskeverksamhet fortsätter. Rådet kunde antingen förlänga de avtal som ingåtts av Spanien och Portugal före deras anslutning eller ingå ett avtal med det tredje landet i fråga. Om rådet valde den första möjligheten skulle det upprätthålla status quo för Spanien och Portugal både vad beträffar deras rättigheter och deras skyldigheter. Om rådet däremot valde den andra möjligheten skulle det enbart behöva upprätthålla den fiskeverksamhet som följer av dessa avtal. I detta fall har rådet valt den andra möjligheten genom att ingå ett nytt avtal med Marocko. Av denna anledning har det behållit friheten att fördela de fiskemöjligheter som förvärvats på detta sätt mellan olika medlemsstater, eftersom det är dessa som genom gemenskapen bär de finansiella avgifter som följer av avtalet. Sökanden anser alltså att det i detta fall är avgörande att avtalet mellan EEG och Marocko utgör ett nytt och självständigt avtal och inte en förlängning av de bilaterala avtal som tidigare ingåtts av Spanien och Portugal.

22 Sökanden drar därav slutsatsen att bestämmelserna i anslutningsakten inte motiverar det otvetydiga företräde som Spanien och Portugal ges vid tilldelningen av de fiskemöjligheter som följer av avtalet med Marocko.

23 Sökanden har vidare gjort gällande att dess analys inte leder till ett juridiskt tomrum vad gäller fördelningskriterierna för de fiskemöjligheter som följer av avtalet mellan EEG och Marocko. Denna fördelning skulle utföras på grundval av de allmänna principer som följer av de förordningar som gäller fiskepolitiken, såsom de tolkats i domstolens rättspraxis (domen Portugal och Spanien mot rådet, vilken nämnts tidigare). Avtalet med Marocko "skapar ..." enligt sökanden "nya fiskemöjligheter som inte tidigare utnyttjats enligt den gemensamma fiskepolitiken", enligt artikel 8.4 iii i förordning nr 3760/92. Sökanden drar därav slutsatsen att det åligger rådet, som skall avgöra med kvalificerad majoritet efter förslag av kommissionen, att fastställa fördelningsmetoderna, med hänsyn tagen till alla medlemsstaters intressen. Enligt sökanden tar inte kommissionens beviljande av licens, med otvetydigt företräde för Spanien och Portugal vid fördelningen av nya fiskemöjligheter som tillkommit genom avtalet med Marocko, hänsyn till alla medlemsstaters intressen.

24 Kommissionen medger omedelbart att främst ett antal spanska och portugisiska fartyg förekommer på de listor som den vidarebefordrar till de marockanska myndigheterna enligt avtalet mellan EEG och Marocko.

25 Kommissionen hävdar att detta är dess skyldighet dels enligt artikel 167.3 (för Spanien) och enligt artikel 354.3 (för Portugal) i anslutningsakten, dels enligt artikel 4.1 i förordning nr 170/83 och artikel 8.4 ii i förordning nr 3760/92, i vilka principen om relativ stabilitet slås fast.

26 Vad beträffar artiklarna 167.3 och 354.3 i anslutningsakten för Spanien och Portugal har kommissionen hävdat att det följer av dessa bestämmelsers struktur och i synnerhet av en jämförelse mellan deras punkter 1 och 2 å ena sidan, och 3 å andra sidan, att den hänvisning som finns i punkt 3 till "att den fiskeverksamhet som omfattas av de avtalen" inte kan vara tillämplig på perioden före det att de bilaterala avtal som ingåtts mellan Spanien och Portugal å ena sidan och tredje länder å andra sidan slutligt upphävdes och att detta "skydd" inte kan gynna andra än Spanien och Portugal. Det skulle alltså i själva verket gälla "deras" fiskeavtal, det vill

säga de som de "haft med sig" till gemenskapen och som de inte längre kan tillämpa bilateralt efter det att denna behörighet överförts till gemenskapen. Sålunda har "förlusten" kunnat kompenseras genom "skyddet" för de spanska och portugisiska fartygens fiskeverksamhet. Denna tolkning av anslutningsakten bekräftas av den "gemensamma förklaringen om fiskeförbindelser med tredje land", som bilagts anslutningsakten och vilken i sig hänvisar till "inriktningen" i de interna förhandlingsdokumenten nr 305 (E) av den 2 maj 1985 (för Spanien) och nr 259 (P) av den 7 maj 1985 (för Portugal).

27 Vad beträffar förordningarna har kommissionen hävdat att de leder till samma resultat som anslutningsakten. Artikel 4.1 i förordning nr 170/83 och artikel 8.4 ii i förordning nr 3760/92 anger båda att fiskemöjligheterna fördelas "mellan medlemsstater på ett sådant sätt att den relativa stabiliteten hos varje medlemsstats fiskeverksamhet för varje berört fiskslag garanteras". De kräver alltså att kommissionen bevarar den fiskeverksamhet som följer för de spanska och portugisiska fiskarna av de bilaterala avtal som de berörda staterna har ingått med Marocko och som de "haft med sig" till gemenskapen.

28 Kommissionen anser att de fördelar som följer av principen om relativ stabilitet, vilken kan härledas från både artikel 167.3 och från artikel 354.3 i anslutningsakten samt från artikel 4 i förordning nr 170/83 och artikel 8.4 ii i förordning nr 3760/92, för de spanska och portugisiska fiskarna egentligen utgör en kompensation för de nackdelar som för dem följer av denna princip, vilken förbjuder dem att få tillgång till vissa av gemenskapens fiskekvoter.

29 Kommissionen har slutligen hävdat att i den mån sökandens framställning syftar på frånvaron av rättslig grund för det angripna beslutet syftar det på en ny grund i den mening artikel 48.2 i förstainstansrättens rättegångsregler har, vilken inte kan prövas då den inte åberopades förrän under replikstadiet.

Förstainstansrättens bedömning

30 Förstainstansrätten konstaterar att den fråga som ställts inom ramen för denna tvist är om punkt 3 i artiklarna 167 och 354 i Spaniens och Portugals anslutningsakt vad beträffar "att den fiskeverksamhet som omfattas av (de avtal som avses i punkt 1) skall kunna fortsättas" med hänsyn till artikel 7 i fördraget kan motivera en praxis enligt vilken kommissionen prioriterar de ansökningar som ingetts av spanska och portugisiska fiskare på de listor som den vidarebefordrar till de marockanska myndigheterna enligt punkt A.1 i bilagan till avtalet mellan EEG och Marocko.

31 Det är viktigt att inledningsvis erinra om att i detta fall den klagoskrift som sökanden framställt endast gällde att denne hade missgynnats i förhållande till spanska och portugisiska fiskare och alltså inte att denne skulle ha missgynnats i förhållande till fiskare som inte var spanska eller portugisiska.

32 Förstainstansrätten anser att man för att lösa den aktuella frågan bör läsa artiklarna 167.3 och 354.3 i anslutningsakten (se ovan, punkt 1) mot bakgrund av andra bestämmelser i de kapitel de hänför sig till och de förarbeten som styrt utformningen av de bestämmelser det gäller.

33 De begrepp som bör tolkas är begreppen "fiskeverksamhet", vilket följer av de fiskeavtal som Spanien och Portugal ingått med tredje land före sin anslutning. Det är viktigt att först framhålla att begreppet "fiskeverksamhet" ofta återkommer i anslutningsaktens kapitel och i förordning nr 3760/92. Detta begrepp används där för att ange verksamhet som redan faktiskt utövas av en viss medlemsstats medborgare.

34 Förstainstansrätten anser att om anslutningsaktens upphovsmän, såsom sökanden hävdar, skulle ha avsett att ålägga rådet att till hela gemenskapens fördel bevara de fiskemöjligheter som följde av dessa avtal skulle de ha använt begreppet "fiskemöjligheter" såsom de gjort i artiklarna 161.4 och 349.2 och 349.3. I själva verket låter denna senare bestämmelse skillnaden mellan fiskemöjligheter och fiskeverksamhet klart framgå, genom att tillåta rådet att bedöma "fiskemöjligheterna" och vilket antal fartyg som motsvarar dessa genom att grunda sig på "fiskeverksamhetens nuvarande situation", vilket visar på att fiskeverksamheten är resultatet av utnyttjandet av fiskemöjligheterna av fartyg som går att identifiera.

35 Det välgrundade i denna tolkning bekräftas av förarbeten till anslutningsakten, där man under rubriken "Bilaterala förhållanden, fiskeavtal undertecknade av Spanien [och Portugal]" kan läsa:

ii) Konferensen har noterat följande inriktning som styr gemenskapen i dess internationella kontakter på fiskeområdet:

— Att söka upprätthålla de fiskerättigheter som förvärvats inom ramen för bilaterala fiskeavtal som ingåtts tidigare av medlemsstater eller av gemenskapen, att återupprätta gemenskapens fiskeverksamhet liksom att förvärva nya tillträdesrättigheter för att öka de totala möjligheterna till fiske för gemenskapens båtar. Gemenskapen kommer alltså att handla efter dessa riktlinjer *för att upprätthålla de spanska [portugisiska] fartygens verksamhet och kommer att erbjuda tredje land lämplig kompensation.*

— Respekt för fiskeverksamhetens relativa stabilitet.

36 Denna analys av respektive räckvidd i anslutningsakten av begreppet "fiskeverksamhet" och begreppet "fiskemöjligheter" bekräftas av den analys som gjorts av

användningen av dessa begrepp eller av likvärdiga begrepp i olika språkversioner i förordning nr 3760/92 och i synnerhet i dess artikel 8.4 ii vilken anger att "fiskemöjligheterna" skall fördelas mellan medlemsstaterna på ett sådant sätt att varje medlemsstat tillförsäkras en relativt stabil "fiskeverksamhet" i fråga om vart och ett av de berörda bestånden.

37 Det framgår av det föregående att artiklarna 167.3 och 354.3 i anslutningsakten i den mån de hänvisar till fiskeverksamhet ålägger rådet att bevara den fiskeverksamhet som Spanien och Portugal ägnar sig åt på grundval av de fiskeavtal som de hade ingått före sin anslutning till gemenskapen.

38 Härav följer att då begreppet "fiskeverksamhet", som används i artiklarna 167.3 och 354.3 i anslutningsakten, avsåg den verksamhet som de spanska och portugisiska fiskarna var behöriga att utöva på grund av de bilaterala avtal som Spanien och Portugal ingått före sin anslutning, är det med full rätt som de ges prioritet vad beträffar överföringen av sina ansökningar om fiskelicenser till de marockanska myndigheterna och att det följaktligen inte anförs att avtalet mellan EEG och Marocko har skapat möjligheter till fiske vilka går utöver dem som utövades av de spanska och portugisiska fiskarna på grundval av de bilaterala avtal som avses i artiklarna 167.1 och 354.1 i anslutningsakten. Det följer likaså att kommissionen på grundval av artiklarna 167 och 354 i anslutningsakten beslutade om det fördelningskriterium som sökanden förebrår rådet att inte ha fastställt.

39 Sökanden kan inte anse att denna lösning bryter mot icke-diskrimineringsprincipen beträffande nationalitet, vilken ingår i artikel 7 i fördraget. I själva verket framgår det av domstolens rättspraxis (se särskilt domen Romkes, vilken nämnts ovan, punkt 23, och domarna av den 13 oktober 1992, Portugal och Spanien mot rådet, vilken nämnts ovan, punkterna 43 och 44, Spanien mot rådet, C-71/90, Rec. s. I-5175, punkterna 28 och 29, och Spanien mot rådet, C-73/90, Rec. s. I-5191, punkterna 34 och 35) att det är tillåtet att anse att de fiskare som inte utövade

någon fiskeverksamhet i en bestämd zon inte är i samma situation som de som utövade fiskeverksamhet i dessa zoner och att denna skillnad är sådan att den motiverar att endast de senare har rätt att fiska i de zoner det är fråga om. Således sammanfaller anslutningsaktens krav med likabehandlingsprincipen då det tillämpliga åtskillnadskriteriet föreskrivs i artiklarna 167.3 och 354.3 i anslutningsakten.

40 Man bör även tillägga att denna slutsats inte rubbas av att den leder till att låta hela gemenskapen finansiera avtalet mellan EEG och Marocko, medan främst de spanska och portugisiska fiskarna har fördel av det. I själva verket är finansieringen av den gemensamma politiken på olika områden för att verkställa artiklarna 2 och 3 i EEG-fördraget resultatet av de val som tar sig uttryck i gemenskapens budget. Då följaktligen inget brott mot likhetsprincipen har konstaterats kan inte en enskild dra fördel av hur gemenskapen beviljar sin budget.

41 Vad beträffar den grund i repliken som avser brist på rättslig grund bör framhållas att det gäller en ny grund enligt artikel 48.2 i förstainstansrättens rättegångsregler och att den följaktligen inte kan prövas.

42 I vilket fall som helst anser förstainstansrätten att denna grund inte har något fog för sig. I själva verket var kommissionen, enligt artikel 155 i EEG-fördraget, behörig att konkret utföra urvalet, eftersom urvalskriterierna för de ansökningar som vidarebefordrades till de marockanska myndigheterna av gemenskapens behöriga myndigheter, vilka definierades i artiklarna 167 och 354 i anslutningsakten, inte lämnade något utrymme för skönsmässig bedömning för den behöriga gemenskapsmyndigheten.

43 Det följer av det föregående att den första grunden skall ogillas.

Den andra grunden: Brott mot principen om skydd för berättigade förväntningar

Parternas argument

44 Sökanden har hävdat att kommissionen, genom att avslå att underställa de marockanska myndigheterna sökandens ansökan om licens medan en tjänsteman vid kommissionen hade underrättat Bundesamt att licensen hade beviljats, har brutit mot principen om skydd för berättigade förväntningar.

45 Sökanden har tillagt att den hade all anledning att förlita sig på denna "muntliga bekräftelse", eftersom denna kom från den tjänsteman som för det föregående kvartalet hade underrättat honom om att han hade beviljats licens. Kommissionen borde inte kunna förskansa sig bakom att tjänstemannen i fråga inte var behörig att förplikta kommissionen, eftersom den enda relevanta frågan var om tjänstemannen i fråga fick berättigade förväntningar att uppstå eller ej, på grundval av vilka kommissionen var skyldig att behandla sökanden som den skulle ha gjort om fiskelicensen faktiskt hade beviljats.

46 Kommissionen har bestritt att dess tjänsteman skulle ha kunnat göra det uttalande som sökanden påstår att han gjort, även om den medger att han kunnat göra en delrapport beträffande läget för förhandlingarna med Marocko, som vid denna tidpunkt hade en välvillig inställning. Den hävdar att kommissionstjänstemannens uttalande i vilket fall som helst inte i något fall skulle kunna anses som en förbindelse för dess del, eftersom det gäller det förgångna och kommer från en tjänsteman som varken hade befogenhet tala i kommissionens namn eller att förplikta denna.

47 Kommissionen har slutligen redovisat att, under förutsättning att de av sökanden åberopade fakta styrks, det enda som den kan anklagas för att ha vidarebefordrat är en felaktig upplysning till sökanden. Den medger visserligen att ett sådant vidarebefordrande under vissa omständigheter kan åstadkomma en skada som är

ersättningsgill och till och med skapa vissa berättigade förväntningar, men den framhåller att i detta fall skadeståndstalan inte har anhängiggjorts vid förstainstansrätten, vilket sökanden medger, och att denne inte har visat att hans förväntningar faktiskt förtjänade skydd på ett eller annat sätt. Den tillägger att om en felaktig upplysning meddelades sökanden den 17 mars eller den 27 april 1993, korrigerades denna i vilket fall som helst från den 5 maj 1993, alltså innan den begärda licensen trädde i kraft den 15 maj 1993.

Förstainstansrättens bedömning

48 Förstainstansrätten konstaterar att klagomål framställts mot kommissionen för att ha vidarebefordrat en upplysning till sökanden vilken var felaktig såtillvida att en licens skulle ha beviljats denne och att kommissionen inte har förbundit sig att bevilja en licens för sökanden eller att vidarebefordra hans ansökan till de marockanska myndigheterna.

49 Eftersom kommissionen inte har förpliktat sig beträffande sin framtida inställning till sökanden, kan det inte vara fråga om ett brott mot principen om skydd för berättigade förväntningar vilken skulle förplikta kommissionen att "behandla sökanden som den skulle ha gjort om fiskelicensen faktiskt hade beviljats", såsom sökanden påstår.

50 Dessutom framhåller förstainstansrätten att sökanden inte åberopar att han letts till att fatta några beslut som skulle visa sig menliga på grundval av de upplysningar som en av kommissionens tjänstemän meddelat honom.

51 Härav följer att den andra grunden skall ogillas.

52 Det framgår av allt det föregående att talan skall ogillas.

Rättegångskostnader

53 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta vinnande parts rättegångskostnader, om så har yrkats. Då sökanden har tappat beträffande sina yrkanden skall kommissionens yrkanden bifallas och sökanden förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (fjärde avdelningen)

följande dom:

1) Talan ogillas.

2) Sökanden förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

Lenaerts Schintgen García-Valdecasas

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 8 mars 1995.

H. Jung
Justitiesekreterare

K. Lenaerts
Ordförande på fjärde avdelningen